

Sygn. akt: I C 349/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 listopada 2020 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Alina Kowalewska
Protokolant:	sekretarz sądowy Joanna Kucharska

po rozpoznaniu w dniu 4 listopada 2020 r. w Giżycku

na rozprawie

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda M. S. kwotę 1.651,08 (jeden tysiąc sześćset pięćdziesiąt jeden 08/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19.05.2017 r. do dnia zapłaty.
2. Oddała powództwo w pozostałym zakresie.
3. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.882,00 (jeden tysiąc osiemset osiemdziesiąt dwa 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.
4. Nakazuje pobrać od powoda M. S. na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Giżycku) kwotę 25,50 (dwadzieścia pięć 50/100) złotych tytułem brakującej opłaty sądowej od pozwu.
5. Nakazuje pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Giżycku) kwotę 124,50 (sto dwadzieścia cztery 50/100) złotych tytułem brakującej opłaty sądowej od pozwu.
6. Nakazuje zwrócić powodowi M. S. ze Skarbu Państwa kwotę 511,70 zł (pięćset jedenaście 70/100) z tytułu niewykorzystanej zaliczki.

SSR Alina Kowalewska

Sygn. akt I C 349/20

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 12 listopada 2019 r. powód M. S. domagał się zasądzenia od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 1.987,84 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 19 maja 2017 r. do dnia zapłaty. Wniósł także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że 15 kwietnia 2017 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, którego sprawca był objęty ochroną ubezpieczeniową udzieloną przez pozwanego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód A. (...) będący własnością A. N. (1). Pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne zakończone przyjęciem odpowiedzialności i przyznał poszkodowanemu odszkodowanie za uszkodzenia samochodu w kwocie 954,23 zł. Poszkodowany dokonał cesji wierzytelności wynikającej ze szkody w związku ze zdarzeniem z dnia 15 kwietnia 2017r. na rzecz G. P. a następnie G. P. dokonał cesji na rzecz powódki. Powód wskazał, że wypłacone odszkodowanie zostało bezpodstawnie zaniżone. Powód wykonał we własnym zakresie opinię techniczną, z której wynika, że koszt naprawy pojazdu wynosi 2.942,07 zł. Niniejszym pozwem powód dochodzi różnicy pomiędzy odszkodowaniem należnym a wypłaconym dotychczas odszkodowaniem tj. 1.987,84 zł.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 14 listopada 2019 r., sygn. akt I C 1827/19 orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. w sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie w całości, domagając się przy tym zasądzenia na jego rzecz od powoda kosztów procesu według nom przepisanych. Nie kwestionował, że ze sprawcą wypadku łączyła go umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, ale wskazał, że brak jest podstaw do przyznania odszkodowania ponad kwotę już wypłaconą. Kwestionował także skuteczność zawartej umowy przelewu wierzytelności pomiędzy powodem a właścicielem uszkodzonego pojazdu i podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powoda.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 kwietnia 2017 roku miała miejsce kolizja drogowa, wskutek której uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) o nr rej. (...) rok produkcji 2007, stanowiący własność A. N. (1). Sprawca kolizji w dacie zdarzenia ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W.

(dow ó d: bezsporne)

Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu, który po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, wycenił koszty naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 954,23 zł. Pismem z dnia 25 kwietnia 2017 roku pozwany poinformował poszkodowanego o przyznaniu mu odszkodowania w wysokości 954,23 zł i taką kwotę wypłacił poszkodowanemu.

(dow ó d: decyzja pozwanego z dnia 25 kwietnia 2017 r. - k. 16)

Na podstawie umowy z dnia 8 maja 2017 roku poszkodowany A. N. (2) dokonał cesji na rzecz G. P. wierzytelności z tytułu szkody powstałej w wyniku zdarzenia z 19 kwietnia 2017 roku, wskutek którego został uszkodzony samochód marki A. (...) o nr rej. (...). Następnie umową z dnia 2 listopada 2017 r. G. P. dokonał cesji ww. wierzytelności na rzecz powoda M. S..

(dow ó d: umowa cesji wierzytelności z dnia 8 maja 2017 r.- k. 13, umowa cesji wierzytelności z dnia 2 listopada 2017 r.- k. 14)

Wysokość kosztów naprawy spornego pojazdu w związku ze zdarzeniem z dnia 19 kwietnia 2017 r. wynosi 2.605,31 zł.

(dow ó d: opinia biegłego sądowego M. P.- k.65- 110)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Ustaleń faktycznych sąd dokonał na podstawie przytoczonych dokumentów, których treść nie była kwestionowana oraz na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu techniki pojazdów samochodowych M. P.. Opinię biegłego sąd uznał za rzetelną, a wnioski opinii należy uzasadnione i mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu braku legitymacji czynnej powoda należy wskazać, iż jest nie jest on zasadny. W ocenie sądu przedłożone przez powoda dowody są wystarczające do wykazania, iż nabył on skutecznie wierzytelność wobec pozwanego z tytułu szkody w samochodzie A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) powstałej na skutek zdarzenia z dnia 8 lipca 2018 roku. Powód przedłożył umowę cesji wierzytelności z dnia 8 maja 2017 roku oraz umowę cesji wierzytelności z dnia 2 listopada 2017 roku. Treść przedłożonych w sprawie dokumentów pozwala jednoznacznie stwierdzić, iż miało miejsce skuteczne przejście wierzytelności przysługującej wobec pozwanej na rzecz powoda. Zarzut, że umowy cesji wierzytelności są nieważne z powodu braku *causy*, w ocenie sądu jest nietrafiony. Z art. 510 par. 2 kc wynika zasada kauzalności materialnej samoistnej umowy przelewu wierzytelności. Przepis ten przewiduje, że prawną przyczyną przelewu wierzytelności jest wykonanie istniejącego już między stronami zobowiązania a ważność umowy przelewu zależy od istnienia tego zobowiązania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2006 r., V CSK 253/06, OSNC 2007, nr 9, poz. 141). Kodeks cywilny nie. Cedent i cesjonariusz w ramach łączącego ich stosunku prawnego zobowiązani są uzgodnić *causę* w sposób wyraźny bądź dorozumiany, ale nie muszą jej ujawniać na zewnątrz, w tym również dłużnikowi.

Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności odszkodowawczej za skutki zdarzenia z dnia 15 kwietnia 2017 r. w ramach umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego - sprawcy wypadku. Pozwany twierdził natomiast, że szkoda została już naprawiona w toku postępowania likwidacyjnego a wypłacone odszkodowanie jest odpowiednie do rozmiaru poniesionej przez poszkodowanego szkody.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. W myśl natomiast dyspozycji art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody winno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo pociągałoby za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Sąd nie mając wiadomości specjalnych w zakresie ustalenia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, a tym samym wysokości rzeczywistej szkody i wysokości należnego z tego tytułu odszkodowania, dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej M. P.. W swojej opinii biegły wyliczył łączny koszt naprawy uszkodzonego pojazdu marki A. (...) na kwotę 2.605,31 zł. Zdaniem biegłego naprawy należy dokonać przy zastosowaniu części homologowanych O. Biegły wskazał, że naprawa pojazdu przy zastosowaniu części innego rodzaju nie pozwala na restytucję pojazdu do stanu sprzed szkody oraz ewidentnie obniża jego wartość rynkową

W przypadku szkody polegającej na uszkodzeniu pojazdu przyjmuje się, że jej naprawienie polega przede wszystkim na zapłaceniu kwoty odpowiadającej wysokości kosztów koniecznych do przywrócenia samochodu do stanu poprzedniego, z tym zastrzeżeniem że chodzi o koszty celowe, ekonomicznie uzasadnione (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r., II CR 425/72). Należy również wskazać, że w przypadku wystąpienia szkody częściowej zakład ubezpieczeń jest zobowiązany do pokrycia kosztów dokonanej naprawy, niezależnie od tego czy naprawa została dokonana (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00) oraz czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza tą rzecz naprawić (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01).

Sąd przyjął, za wnioskami biegłego, że naprawa pojazdu przy zastosowaniu części homologowanych O pozwala w pełni przywrócić pojazd do stanu sprzed zdarzenia z dnia 17 stycznia 2017 r. Koszty takiej naprawy zamykają się w kwocie 2.605,31 zł.

Wobec powyższego należne powodowi odszkodowanie za koszty naprawy pojazdu wynosi 2.605,31 zł i biorąc pod uwagę że zakład ubezpieczeń wypłacił w postępowaniu likwidacyjnym kwotę 954,23 zł, to na rzecz powoda należało zasądzić z tego tytułu kwotę 1651,08 zł.

W pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Przy czym od kwoty stanowiącej odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy powinny być one naliczane zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym „zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie”. Wobec powyższego sąd zasądził odsetki zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 19 maja 2017 r.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia. Powód wygrał sprawę w 83 % a pozwany w 17 %. Powód poniósł łącznie koszty procesu w wysokości 2.455,30 zł, a w tym: opłata od pozwu 50 zł, koszty zastępstwa procesowego 900 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, wynagrodzenie za sporządzenie opinii biegłego pokryte z zaliczki wpłaconych przez powoda 1.488,30 zł. Z łącznej kwoty poniesionych przez powoda kosztów procesu w wysokości 2.455,30 zł, strona pozwana powinna mu zwrócić 83 %, tj. kwotę 2.037,89 zł. Pozwany poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 917 zł w tym: koszty zastępstwa procesowego 900 zł, oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł. Z tej kwoty powodowie powinni zwrócić stronie pozwanej 17 %, a więc kwotę 155,89 zł. Zatem od pozwanego na rzecz powoda należało zasądzić różnicę (2.037,89 zł - 155,89 zł) tj. kwotę 1.882,00 zł.

Jednocześnie, ponieważ powód uiścił opłatę od pozwu w niepełnej wysokości- sąd, stosując odpowiednio przepis art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nakazał pobrać od stron brakującą część opłaty wynoszącej 150 zł w stosunku, w jakim każda ze stron przegrała proces - o czym sąd orzekł w pkt IV i V sentencji.

W pkt VI sentencji zwrócono powodowi niewykorzystaną zaliczkę na wydatki związane z opinią biegłego w kwocie 511,70 zł na podstawie art. 84 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych.

SSR Alina Kowalewska